

„Aa ja, det har jeg netop tænkt mig. Derfor har jeg ogsaa ment, at jeg kunde tage ud til Ane og være hos hende en Tid. Vi snakkede lidt om det forleden; hun sagde, at der var et Par Stuer i deres nye Hus, som de ikke brugte; dem kunde jeg saa godt faa overladt, sagde hun.“

„Hos Ane? Ude i Shallinglandet! Hvad tænker du dog paa, Hansine? Mellem de tøjlesløse Mennesker!“

„Aa, det har vist ikke saa meget paa sig med det Uvæsen, som man har snakket om, . . . det sagde ogsaa Ane; og hun lod da heller ikke selv til at have lidt nogen Slags Nød.“

„Men det gaar alligevel ikke an; . . . det gaar ikke an for Børnenes Skyld, Hansine! Det er jo dog nu baade dit og mit Ønske, at de kommer lidt bort fra de Paa-virkninger, som de hidtil har levet under . . . og særlig for Sigrids Vedkommende er det sikkert paa høje Tid. Hun er en rigtig sød og god lille Pige, men hun er lidt slem til at tage efter, har jeg mærket.“

„Ja, det har jeg jo sagt dig længe, Emanuel. Men jeg har derfor ogsaa tænkt paa, at . . . at Børnene . . . dem skulde du tage med dig ind til København. Du vil jo dog blive nødt til at indrette dig ligesom en Slags Hjem derinde . . . Og saa troer jeg nu ogsaa, at det var godt netop for Børnenes Skyld, om jeg en Tid holdt mig lidt borte fra dem. For jeg kan jo dog ikke hjælpe dem tilrette med nogenting men vil kanske snarere blive dem til Hinder for, at de kan slutte sig rigtig til deres nye Venner og i det hele faa den Oplæring, som vi nu dog bægge mener er den rigtigste for dem. Jeg har netop tænkt paa, at din Søster derinde . . . hun vil nok kunne hjælpe dig lidt med deres Opdragelse; hun har jo nylig mistet sit eget Barn, saa hun vil nok kunne blive en god Plejemoder for dem, har jeg tænkt mig.“

Hun talte stadig lige rolig og behersket men var efterhaanden bleven meget bleg og saae ufravendt ned mod Jorden.